

„Na interně musíte vědět od všeho něco,“ říká staniční sestra Tereza Vodičková

4.7.2023 - | Nemocnice Pardubického kraje

Jak vypadá váš běžný pracovní den?

Začínám administrativní práci. Připravím vše potřebné pro to, aby byl zajištěn chod oddělení a zabezpečeny všechny pomůcky. Pak přijdou na denní směnu sestřičky a po nich i pacienti nebo s nimi přijíždí rychlá záchranná služba. V tu chvíli nastává běžná práce sestry.

Jaká byla vaše cesta k medicíně?

Maminka je také zdravotní sestra. Vždycky jsem chtěla pomáhat lidem. Přišlo mi, že nejvíc prospěšná budu jako sestřička. Nikdy jsem neuvažovala o profesi lékařky.

Co rozhodlo o tom, že jste se sestrou nakonec stala?

Hodně jsem pomáhala babičce, když jsem viděla, že mě potřebuje. Někdy si nenechala poradit od lékařů, tak jsem pak za ní přišla a snažila se ji přesvědčit o tom, že by je měla poslechnout. Protože to dost často zafungovalo, nabyla jsem dojmu, že by sestra mohla být tím správným povoláním pro mě.

Jaká byla vaše cesta k oboru?

Střední zdravotnickou školu jsem neabsolvovala. K oboru jsem se dostala až poté, co jsem se přihlásila na vyšší odbornou školu do Prahy. Zde jsem měla na výběr, jestli chci studovat všeobecnou nebo psychiatrickou sestru. Rozhodla jsem se pro první variantu. Pak jsem nastoupila do Ústřední vojenské nemocnice v Praze. To byla nejlepší škola života. Potom jsem působila jako vrchní sestra v domově seniorů. Po mateřské jsem přišla pracovat do Chrudimské nemocnice. V tuto chvíli je to už deset let. Při zaměstnání jsem dálkově vystudovala vysokou školu, Fakultu zdravotnických studií na Univerzitě Pardubice. Jsem ráda, že mi zaměstnavatel umožnil navštívit spoustu zajímavých kurzů a získat řadu certifikátů. Díky tomu jsem i interní auditor či krizový manažer. Ale mou hlavní náplní práce je pozice staniční sestry příjmové ambulance interního oddělení Chrudimské nemocnice.

A vaše cesta k interně...

...byla jasná od začátku.

Čím to je?

Nemám ráda řezné rány. Když jsem při studiích měla chodit na chirurgické ambulance, tak jsem byla druhý den raději nemocná. To mě utvrdilo v tom, že interna bude pro mě ta pravá. Ráda komunikuji přímo s pacienty, pokud to umožňuje jejich zdravotní stav, nebo s jejich rodinnými příslušníky. Jsem přesvědčena o tom, že jim ve spoustě věcech můžeme i jako sestry pomoci. Je pak moc příjemné, když za vámi pacienti nebo jejich blízcí přijdou a cítí velký vděk a říkají, že s takovou péčí, jakou měli u nás, se v nemocnici snad ještě nesetkali. To nás samozřejmě naplňuje a drží při práci, kterou děláme.

Co by podle vás nemělo chybět správné sestře?

Určitě empatie, komunikační schopnosti, profesionalita, selský rozum. A lidskost.

Jak se podle vás vyvíjí obor?

Po odborné stránce cítíme, jak jde nahoru. Když máte možnost a chuť se vzdělávat, nabízí se pro sestřičku na interně obrovské možnosti.

Co je na interně hezké i těžké?

To, že musíte vědět od všeho něco. Řešíte různé stavy, nemoci, ale i urgentní medicínu.

A to je to, co vás na interně baví?

Ano. To, jak je to různorodý obor. Každý pacient má jiné potřeby. A i stejná nemoc se u každého může projevit jinak.

A způsoby, jak to odhalit, se mohou trochu podobat detektivce.

Přesně tak. Na začátku je to velké pátrání a většinou není dopředu dáno moc indicií. Ale o to zajímavější to pak je práce.

S jakými potížemi se teď na vás obracejí lidé nejvíce?

Ještě stále bojujeme s negativními dopady covidu-19. Jde o únavový syndrom, dlouhodobý kašel, dušnosti či onemocnění srdce. Zaznamenáváme i velký výskyt trombóz.

Kdy má člověk pocit z dobře vykonané práce?

Když pacient odchází s dobrým pocitem, že jsme mu pomohli. Ideální je, když to na něm vidíme a on nám to může i sám potvrdit. A vůbec nejlepší je, když pacient odejde od lékaře a ví, že je vše na správné cestě a existuje velká naděje, že se vyléčí.

<https://chrudim.nempk.cz/novinky/na-interne-musite-vedet-od-vseho-neco-rika-stanicni-sestra-tereza-vodickova>